

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **L. Š.**
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. KUOK 112441/2021,
ve věci umístění a povolení stavby,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. KUOK 112441/2021, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně advokátky Mgr. Dominiky Kovaříkové, sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Společnost S. J., s.r.o. podala u Městského úřadu Šternberk žádost o vydání společného územního a stavebního povolení na dočasnou stavbu nazvanou „*Větrný park J.*“, jejímž

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

předmětem byla výstavba 5 větrných elektráren, příjezdových komunikací, zpevněných ploch a podzemního kabelového vedení (dále jen „stavba“). Žalobkyně vlastní na území obce J. několik pozemků a účastnila se řízení na prvním stupni. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 11. 11. 2019, č. j. MEST 154937/2019 stavbu umístil a povolil.

2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala dne 17. 12. 2019 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že žalobkyně nebyla účastníkem společného územního a stavebního řízení, neboť stavbou nemůže být dotčena na svém právu ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017.
3. Svůj závěr odůvodnil žalovaný tím, že pozemky žalobkyně par. č. st. XA (jehož součástí je zemědělská usedlost č. p. XB), par. č. st. XC, XD, XE a XF vše v k. ú. J., přímo nesousedí s pozemky, na kterých je stavba umístěna. Samotné elektrárny jsou od nich vzdáleny více než 1100 m a komunikace, jež jsou součástí stavby, jsou od nich vzdáleny více než 700 m. Všechny uvedené pozemky se nacházejí v území, které bylo hlukovou studií vymezeno jako území s očekávanou ekvivalentní hladinou akustického tlaku pod hladinou 35 dB, což je hladina hluku, kterou hluková studie určila jako hraniční hodnotu hluku, kterou je možné ještě zaznamenat. Jedná se o hladinu hluku, která je ekvivalentní běžným lidským činnostem (standardní provoz domácnosti).
4. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně je rovněž spoluvlastníkem pozemků par. č. XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT, XU, XV, XW, XX, XY a XZ. Uvedené pozemky se nacházejí ve vymezeném území s ekvivalentní hladinou akustického tlaku nad hladinou 35 dB, nicméně jedná se o pozemky lesa, ornou půdu, trvalé travní porosty a ostatní plochy a komunikace, které slouží k produkci zemědělských plodin. Proto zůstane reálné využití těchto pozemků z hlediska hluku nedotčeno. Nejbližší z nich je od nejbližší větrné elektrárny (č. 5) vzdálen cca 260 m.
5. Závěrem žalovaný v rozhodnutí uvedl, že se pozemků žalobkyně netýkají ani další imise jako je prach, zastínění, přesah rotorů ani odejmutí výhledu. Nedotkne se jich ani případná odlétající námraza, když samotné elektrárny jsou vybaveny dvojím bezpečnostním systémem, který eliminuje odlétávání námrazy do velké vzdálenosti. Odpadající námraza se může týkat jen bezprostředního okolní jednotlivých větrných elektráren.
6. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a žalobou navrhovala jeho zrušení. Předně namítala, že mezi pozemky par. č. XO a XP, které má ve spoluvlastnictví, je vklíněn pozemek par. č. XXA, pod kterým má vést zemní kabelové vedení. Šířka vklíněné části pozemku má v nejužším místě 1,78 m. Jelikož je kolem umístěných kabelů na základě § 46 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (energetický zákon) zřizováno zákonné ochranné pásmo o šíři 1 m po obou stranách krajního kabelu, musí nutně ochranné pásmo zasahovat na pozemky ve spoluvlastnictví žalobkyně, resp. alespoň jeden z nich. Tím dojde k ovlivnění užívání pozemků ve spoluvlastnictví žalobkyně. Za účelem prokázání šířky pozemku par. č. XXA navrhla žalobkyně jako důkaz výřez z katastrální mapy s pravítkem.

7. Žalobkyně dále namítala, že její pozemky jsou vzdáleny 260 m od větrné elektrárny č. 5, jedná se však o vzdálenost měřenou od paty tubusu elektrárny. Po odečtení délky rotorů o délce 50 m se reálně nacházejí ve vzdálenosti 210 m. Podle názoru a doporučení doc. Ing. V. L., CS. publikovaném v časopise EIA-IPPC-SEA, který navrhla jako důkaz, hrozí i v takové vzdálenosti odlétávání ledové tříště z lopatek. Minimálním opatřením je podle něj instalace výstražných tabulí umístěných v dostatečné vzdálenosti od větrné elektrárny (250 m).
8. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítala, že stanovení dotčení jen podle hranice hluku 35 dB je zcela nedostatečné a fyzikálně neobhajitelné. Hluková studie zcela podhodnocuje působení hluku a hluková hladina je vypočítána špatně. Z mapy, dle níž se při stanovení okruhu účastníků vycházelo, vyplývá, že hladina hluku přímo u jednotlivých elektráren je 60 dB. To je ale v přímém rozporu s dokumentací EIA, v níž je uvedeno, že VTE produkují hluk o hladině cca 105 dB. Jako důkaz navrhla žalobkyně dokumentaci o posouzení vlivů na životní prostředí, str. 10.
9. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí. Nad jeho rámec uvedl, že odkaz na článek doc. L. není relevantním důkazem, neboť jen vyjadřuje subjektivní názor osoby, která nemá o projednávaném záměru žádné informace. K možnému dotčení ochranným pásmem podzemních kabelů žalovaný uvedl, že ze situačního výkresu vyplývá, že ochranné pásmo se bude nacházet pouze na pozemku par. č. XXA.
10. Žalobkyně v replice poukázala na to, že žalovaný v přípisu ze dne 20. 12. 2021, č. j. KUOK 126722/2021, sdělil žalobkyni, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení vůči rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla stavba umístěna a povolena, přičemž žalobkyni označil (skrze její pozemky) jako účastníci řízení. To vypovídá o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno účelově. Uvedený přípis navrhla žalobkyně jako důkaz.
11. U ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalovaný při něm zdůraznil, že při hodnocení možného dotčení práv žalobkyně byla posuzována i možnost dotčení ochrannými pásmy kabelového vedení, ačkoliv to žalobkyně nenamítala. Měření vzdálenosti skrze mapovou aplikaci katastru nemovitostí není dle žalovaného spolehlivé.

B. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o podané žalobě rozhodl přednostně s ohledem na lhůtu stanovenou pro rozhodnutí soudu v § 9d odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí).
13. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníkem územního řízení „osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno“.
14. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení „vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno“.

15. Výkladem pojmu „*přímé dotčení*“ se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který k němu např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS uvedl, že „*účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou úcastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají úcastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat*“.
16. Podle § 28 odst. 1 správního řádu platí, že „*za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci*“. Citované ustanovení zakládá domněnku úcastenství osoby, u které existují pochybnosti o jejím úcastenství v řízení, a to až do doby, než je prokázán opak. Důkazní břemeno ohledně této otázky leží na správním orgánu.
17. K námitce možného dotčení vlastnického práva žalobkyně ochranným pásmem podzemního kabelového vedení krajský soud předně uvádí, že žalobkyně skutečně tento způsob dotčení svých práv neuplatnila ve správním řízení. To však pro projednání této námitky nemá žádný význam, neboť při posuzování úcastenství se neuplatní zásada koncentrace řízení stanovená pro odvolací řízení v § 82 odst. 4 správního řádu. Povinnost správně vymezit okruh účastníků řízení totiž leží na bedrech správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 05. 2017, č. j. 9 As 154/2016-31, a judikaturu v něm uvedenou). Navíc v průběhu celého řízení nebylo úcastenství žalobkyně zpochybněno a teprve žalovaný napadený rozhodnutím rozhodl, že žalobkyně vůbec účastníkem řízení neměla být. Žalobkyně tak ani neměla žádný prostor, aby se k této otázce vyjádřila.
18. Ačkoliv žalovaný při ústním jednání uvedl, že se možným dotčením práv žalobkyně ochranným pásmem kabelového vedení zabýval, opak je pravdou. Jediné ochranné pásmo, které žalovaný zmínil, bylo ochranné pásmo výroby elektřiny (str. 14 napadeného rozhodnutí). Ochrannými pásmy kabelového vedení se nezabýval.
19. Podle § 46 odst. 5 energetického zákona, části před středníkem platí, že „*ochranné pásmo podzemního vedení elektrizační soustavy do napětí 110 kV včetně a vedení řídicí a zabezpečovací techniky činí 1 m po obou stranách krajního kabelu*“. Z § 46 odst. 1 energetického zákona vyplývá, že ochranné pásmo vzniká dnem nabytí právní moci společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje. V ochranném pásmu podzemního vedení je podle § 46 odst. 8 a 10 téhož zákona zakázáno zřizovat bez souhlasu vlastníka těchto zařízení stavby či umísťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, jakož i uskladňovat hořlavé a výbušné látky, provádět bez souhlasu jeho vlastníka zemní práce, provádět činnosti, které by mohly ohrozit spolehlivost a bezpečnost provozu těchto

zařízení nebo ohrozit život, zdraví či majetek osob, provádět činnosti, které by znemožňovaly nebo podstatně znesnadňovaly přístup k těmto zařízením, vysazovat trvalé porosty a vedení bez ochranných prvků přejíždět mechanismy o celkové hmotnosti nad 6 t.

20. Z uvedeného vyplývá, že samotná existence ochranného pásma na pozemku představuje možné dotčení práv ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b), resp. § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť přímo omezuje způsob užívání pozemku, tedy vlastnické právo k němu.
21. Ze správního spisu vyplývá, že pod pozemkem par. č. XXA bude umístěno kabelové vedení VN 35 kV, které povede i pod částí pozemku par. č. XXA, která je vklíněna mezi pozemky par. č. XXB a XO. V této části nedochází ke křížení kabelového vedení s inženýrskými sítěmi ani s pozemní komunikací (viz dílčí technická zpráva č. D 2.1 a situační výkres – list č. 3). Ochranné pásmo kabelového vedení je široké 1 m na obě strany od obvodu pláště krajního vodiče (část B. 6 souhrnné technické zprávy). Z výkresů znázorňujících řez kabelového vedení ve volném terénu (výkresy č. 1 a 6) vyplývá, že šířka samotného kabelového vedení spolu s ochranným pásmem činí přibližně 2,15 m, resp. 2,25 m v závislosti na způsobu uložení kabelového vedení.
22. Z výřezu katastrální mapy se znázorněným pravitkem krajský soud zjistil, že šířka pozemku par. č. XXA, pod kterým má vést zemní kabelové vedení (v části vklíněné mezi pozemky par. č. XXB a XO), činí podle uvedeného dokumentu v nejužším místě 1,78 m. Z detailního výřezu situačního výkresu č. 2/6 krajský soud zjistil, že ochranné pásmo kabelového vedení je podle uvedeného dokumentu vyznačeno pouze na pozemku par. č. XXA. Totéž pak vyplývá ze situačního výkresu – listu č. 3, který je součástí spisového materiálu.
23. Z provedeného dokazování vyplynulo, že ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu existuje reálná pochybnost o tom, zda ochranné pásmo kabelového vedení bude zasahovat na pozemky ve spoluvlastnictví žalobkyně par. č. XO a XP, resp. alespoň jeden z nich (dle skutečného umístění kabelového vedení). Žádný z provedených důkazů (včetně listin obsažených ve správním spise) totiž neprokazuje opak, tj. že ochranné pásmo na pozemky žalobkyně zasahovat nebude. Situační listy, kterými argumentoval žalovaný, nejsou způsobilé tuto skutečnost prokázat. Nejsou v nich uvedeny žádné údaje o vzdálenostech, nevypovídají nic o skutečné šíři pozemku par. č. XXA apod. To ani koneckonců není jejich účelem. Navíc výřez předložený žalovaným u ústního jednání nebyl vůbec s to prokázat přesah v hodnotách několika desítek centimetrů, jelikož je vyhotoven v měřítku 1:1000. Naopak žalobkyní předložený výřez katastrální mapy, jakkoli možná není zcela přesný, prokazuje, že šířka pozemku par. č. XXA bude vzhledem k šířce ochranného pásma a samotného kabelového vedení (viz výše) hraniční. V přetrvávajících pochybnostech tak měla být žalobkyně za účastníka řízení v souladu s citovaným § 28 odst. 1 správního řádu považována.
24. Lze proto uzavřít, že žalovaný neprokázal, že by žalobkyně nemohla být dotčena na svých právech k pozemkům par. č. XO a XP ochranným pásmem kabelového vedení, ačkoliv existuje ohledně této otázky reálná pochybnost a důkazní břemeno leželo na jeho bedrech. Tento závěr je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
25. Naopak s dalšími okolnostmi, z nichž žalobkyně dovozovala své přímé dotčení stavbou a na nichž tím zakládala své účastenství v řízení, se žalovaný vypořádal správně.

26. K námitce týkající se odlétávání námrazy krajský soud poukazuje na část B.6 souhrnné technické zprávy, ze které vyplývá, že samotné větrné elektrárny jsou vybaveny dvojnásobným bezpečnostním systémem, který eliminuje odpadávání námrazy do velké vzdálenosti. Bezpečnostní systém při vytvoření námrazy zajistí včasné odstavení větrné elektrárny. Odpadávání námrazy tak může postihnout jen prostor bezprostředně přímo pod lopatkami rotoru. Z článku doc. L. však vyplývá jen to, že podle jeho autora je nutné instalovat výstražné tabule upozorňující na možnost odpadávání ledu z lopatek rotorů větrné elektrárny, a to ve vzdálenosti 250 m. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že zmíněný článek skutečně obsahuje toliko subjektivní názor doc. L. Navíc sám doc. L. v něm poukazuje na to, že novější větrné elektrárny (článek je z roku 2009) jsou vybaveny systémem, který má odpadávání námrazy zabránit. Rozhodně se nejedná o listinu způsobilou prokázat, že se v posuzovaném případě může z lopatek rotorů uvolnit námraza a odlétat až do vzdálenosti 250 m. Žalobkyní předložený důkaz tedy není s to zpochybnit správnost projektové dokumentace a odůvodnit možné dotčení jejích práv. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
27. K poslední námitce krajský soud uvádí, že hluková studie z prosince 2012 vymezila území, které by mohlo být zasaženo hlukem vznikajícím při provozu větrných elektráren s tím, že byla stanovena hranice hluku 35 dB, kterou lze považovat za hranici možného dotčení práv vlastníků pozemků a staveb (srov. též vyjádření Krajské hygienické stanice ze dne 24. 11. 2016, č. j. KHSOC/29686/2016). Jedinou konkrétní námitkou v tomto směru byla nesprávnost hlukové studie z důvodu, že vycházela z nesprávných údajů při stanovení hranice 35 dB.
28. Námitku však krajský soud nepovažuje za opodstatněnou. Z žalobkyní předloženého výňatku z dokumentace předložené k vyhotovení závazného stanoviska EIA vyplývá, že hlukový výkon elektrárny se pohybuje okolo hodnoty 105 dB v neutlumené fázi provozu. Hluková studie v rámci metodiky výpočtu uvádí, že emisní hladiny akustického výkonu elektrárny činí 103,9 dB. Obdobné údaje stanovil také výrobce větrné elektrárny (srov. str. 43 a 44 dokumentu č. D 2.2.1 nazvaného Obecné technické údaje). Z grafického vyjádření výsledných hladin hluku (příloha č. 3 k hlukové studii) vyplývá, že hladina hluku v bezprostředním okolí jednotlivých elektráren bude 60 dB. Podle názoru soudu se však nejedná o rozpor. Žalobkyně totiž směřuje různé veličiny, a to akustický tlak a akustický výkon. Cílem studie bylo zjistit očekávanou hladinu akustického tlaku (tedy hluku). Jedním z podkladů pro výpočet akustického tlaku byly údaje o akustickém výkonu větrné elektrárny dodané výrobcem (srov. str. 2 hlukové studie). Z těchto hluková studie vycházela a zohlednila další faktory ovlivňující předpokládanou hladinu hluku jako teplota a vlhkost vzduchu, ostatní hlukové zdroje, rychlost větru, povrch terénu apod. V závěru hluková studie konstatuje, že k přesnému určení hladiny akustického tlaku bude po instalaci větrných elektráren nutné provést zkušební měření. Toto měření by mohlo proběhnout i v obci H. P. s tím, že pokud investor stávajících elektráren měření neumožní, bude nutné při měření skutečného akustického tlaku vycházet z údajů o akustickém výkonu dodaných výrobcem stávajících větrných elektráren v obci H. P. (str. 10 hlukové studie).
29. Z uvedeného je zřejmé, že akustický výkon představuje hodnotu udávanou výrobcem větrné elektrárny, která slouží pro výpočet akustického tlaku jakožto vstupní veličina, a tudíž mezi reálně produkovaný akustický tlak (hluk) a akustický výkon zařízení nelze

položít rovnítko. Jestliže tedy okolností hluková studie určila hodnotu hluku (akustického tlaku) v bezprostředním okolí elektráren na 60 dB, nejedná se o údaj rozporný s údaji obsaženými v dokumentaci EIA ani v projektové dokumentaci.

30. Důkaz sdělením krajského úřadu o nezahájení přezkumného řízení soud neprovedl, neboť o možném dotčení práv žalobkyně stavbou nijak nevypovídá.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost (nesprávné vyhodnocení postavení žalobkyně jako účastníka řízení) a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem zaujatým krajským soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Žalovaný se bude v dalším řízení zabývat možným dotčením práv žalobkyně ochranným pásmem kabelového vedení. Nebude-li v řízení prokázáno, že ochranné pásmo nebude na pozemky par. č. 1908/26 a 1908/27 zasahovat, bude se žalovaný zabývat důvodností námitek žalobkyně. Veškeré své závěry žalovaný pečlivě odůvodní, a to včetně případného závěru o nepřípustnosti vznesených námitek (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80, č. 2061/2010 Sb. NSS nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69).
33. Jelikož soud rozhodl o věci samé, nezabýval se podaným návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázán k náhradě jí účelně vynaložených nákladů. Náklady žalobkyně ve výši 13 200 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a dále náklady za právní služby advokátky stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), a to odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast u soudního jednání [odměna za 1 úkon právní služby činí 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT], a náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 26. dubna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.